

Odpowiadamy Panu Bogu w modlitwie

Cele katechetyczne – wymagania ogólne

- kształtowanie postawy radości i wdzięczności Panu Bogu za Jego obecność;
- budzenie potrzeby modlitewnego kontaktu z Panem Bogiem.

Treści nauczania – wymagania szczegółowe

Dziecko:

- wyjaśnia potrzebę rozmowy z osobami bliskimi;
- definiuje modlitwę jako rozmowę z Panem Bogiem;
- wskazuje na różną treść modlitwy: prośbę, dziękczynienie, przebłaganie;
- poprawnie rozróżnia gesty i znaki towarzyszące modlitwie.

Metody

opowiadanie, pogadanka, pokaz, miniwykład, lektura Biblii, memoryzacja, praca plastyczna, śpiew, gra.

Środki dydaktyczne

tekst opowiadania, ilustracje lub zdjęcia osób rozmawiających ze sobą, teksty rymowanek, kostka i rysunki do gry z kostką, kartki, ew. patyczki do szaszłyków, plastelina i nakrętki do butelek.

Propozycja realizacji

I. Wprowadzenie

Opowiadanie z załącznika i analiza opowiadania.

II. Rozwinięcie

1. Pogadanka na temat tego, czym jest rozmowa. Z kim dzieci lubią rozmawiać? O czym można rozmawiać z bliskimi? Jak możemy rozmawiać z tymi, którzy są daleko? Nauczyciel komentuje wypowiedzi, podkreślając znaczenie rozmowy w życiu bliskich osób.
2. Pokaz – nauczyciel przedstawia ilustracje, na których są osoby rozmawiające ze sobą w różnych sytuacjach, np. osobiście, przez telefon, Pan Jezus w czasie modlitwy, rodzina modląca się. Które ilustracje przedstawiają rozmowę?
3. Miniwykład o modlitwie – wyjaśnienie, że modlitwa to rozmowa z Panem Bogiem; gest złożonych rąk oraz klęczenie jako zewnętrzne znaki modlitwy.
4. Lektura Biblii – Mt 7, 7-8; 1 Tes 5, 16-17. Nauczyciel może raz jeszcze zaprezentować ilustrację z Panem Jezusem modlącym się i przypomnieć, że Pan Jezus nie tylko rozmawiał z Ojcem w niebie, ale też nauczył nas, jak mamy się modlić. Jak nazywa się modlitwa, której nauczył nas Pan Jezus?
5. Praca z podręcznikiem – analiza rysunku umieszczonego pod tematem. Nauczyciel przypomina, że kiedy kogoś lubimy lub Kochamy, to chcemy z nim jak najwięcej rozmawiać, opowiadać mu o sobie. Pan Bóg też czeka, aż opowiemy Mu o sobie.

III. Zakończenie

Nauczyciel odczytuje przygotowane wcześniej (lub wymyśla) przykłady różnego zachowania, a dzieci chórem mają odpowiedzieć, jakie słowo powinni powiedzieć wskazani bohaterowie, np. Ania i Bartek byli w kinie z tatą; Zosia i Marcin pokłócili się, zamiast sprzątać pokój; babcia Oli zachorowała i jest w szpitalu. Nauczyciel podsumowuje wypowiedzi, podkreślając, że w modlitwie możemy mówić do Pana Boga to, co naszym bliskim. Możemy używać słów: proszę, przepraszam, dziękuję – zależnie od tego, o czym opowiadamy.

Praca z podręcznikiem – wykonanie polecenia.

Nauka rymowanek z załącznika (mogą być pomocne w przypominaniu o porannej i wieczornej modlitwie).

Inna propozycja pracy

Dzieci odrysowują na kartce swoje dłonie, następnie wycinają, kolorują i skleją białą stroną do wewnątrz. Gotowe prace można wykorzystać w modlitwie, jeśli nauczyciel przygotuje trzy pudełka: „Proszę”, „Przepraszam”, „Dziękuję”. Każde może oznaczyć wybranym symbolem, a dzieci formułują i wypowiadają głośno swoje modlitwy według potrzeby: modlitwę prośby, dziękczynienia lub przebłagania.

Papierowe złożone dłonie można wykorzystać na plakacie jako ozdobę wokół postaci Pana Jezusa lub w inny sposób w dekoracji, np. jeśli przy sklejanu między dwie papierowe dłonie zostanie włożony patyczek do szaszłyków, następnie wbity w nakrętkę wypełnioną plasteliną, dzieci mogą zabrać prace do domu i postawić w pokoju, by przypominały im o modlitwie.

Gra z kostką. Nauczyciel przygotowuje ilustracje: myśl – głowa, mowa – usta, uczynek – ręka. Układa je w chodniczek. Dzieci siedzą w rzędzie, kolejno każde podchodzi do chodniczka i rzuca kostką. W zależności od tego, na jakim obrazku zatrzyma się kostka, dziecko podaje dwa przykłady: np. kostka zatrzymała się na ustach, podaje przykład modlitwy, piosenki z religii lub układa własną modlitwę; głowa – sytuacje, w których można się modlić; ręka – przykład pomocy, zrobienia czegoś dobrego w myśl biblijnego stwierdzenia, by modlić się, cokolwiek robimy.

Nauka piosenki i śpiew:

W imię Ojca i Syna, i Ducha Świętego.

Tak można najprościej modlić się do Niego.

*Do Boga, co właśnie uśmiecha do nas się
i niebo przybliżyć swoim dzieciom chce.*

Źródło: <http://www.przedszkole-legionowo-msf.pl/piosenki-religijne> (dostęp: 7.03.2017).

Załącznik

Opowiadanie

W piątek na Anię i Bartka czekała niespodzianka. Z przedszkola odebrała ich mama z... babcią! Okazało się, że babcia miała spędzić z nimi najbliższe trzy dni.

– Hurra! – zawołał Bartek.

– Tak się cieszę! – podskakiwała Ania, biorąc babcię za rękę.

– A ja myślałam, że wcale nie ucieszycie się z mojej wizyty – powiedziała babcia.

– Dlaczego? – zapytały chórem zdziwione dzieci.

– Kiedyś prawie codziennie dzwoniliście do mnie, pytaliście, co słychać, a teraz prawie wcale nie dzwonicie, a kiedy ja dzwonię do waszej mamy, to wy jesteście czymś zajęci.

Dzieci posmutniały na chwilkę, ale zaraz Ania przytuliła się do babci.

– Babciu, przecież wiesz, że cię kocham najmocniej w świecie! Nawet jeśli rozmawiamy mniej niż kiedyś.

– Ja tak samo! – zapewniał Bartek.

– Nie do końca tak jest, jak mówisz – powiedziała babcia, patrząc na Anię. – Jeśli kogoś lubisz czy kochasz, to chcesz spotykać się z nim jak najczęściej, rozmawiać, kiedy tylko się da, opowiadać o tym, co miłego spotkało cię lub czym się martwisz.

– To już będę dzwonić codziennie! – obiecała Ania.

– A ja dwa razy dziennie! – dodał Bartek.

Babcia uśmiechnęła się i dodała:

– Przez najbliższe trzy dni nie musicie wcale dzwonić, bo będę z wami. A to znaczy, że utniemy sobie wiele miłych pogawędek. Zaczniemy już teraz! Jak było w przedszkolu?

Rymowane modlitwy na melodię Panie Janie.

- 1. Kiedy rano, kiedy rano zbudzę się, zbudzę się,
mówię: „Panie Boże”, mówię: „Panie Boże, witam Cię”.*
- 2. Gdy wieczorem, gdy wieczorem kładę się, kładę się,
mówię: „Panie Boże”, mówię: „Panie Boże, żegnam Cię”.*